

EL GUINYOT COM A TEMA TRANSVERSAL

El Departament de Dret de la Universitat tarragonina, la Rovira i Virgili, imparteix aquest any com assignatura extracurricular "Iniciació al Bridge", adreçada als alumnes de segon cicle de l'ensenyament de Dret. L'assignatura té per objecte donar als alumnes unes nocions bàsiques del joc del bridge i es justifica en el caràcter intel·lectual d'aquest joc. Efectivament, el bridge és un dels esports de la ment. Recentment reconegut com a tal pel Comitè Olímpic Internacional, i amb més de 50 milions de practicants a tot el món, constitueix una excel·lent gimnàstica mental, ja que requereix habilitat, concentració, observació, intuïció, rapidesa de reflexos, memòria, capacitat de deducció, lògica, anàlisi i síntesi, aptitud per fer front a les situacions difícils que es presenten cada vegada d'una manera nova.

Així ho ha fet palès l'informe Clarkson & Smith. Partint de diversos tests de memòria, raonament i temps de reacció realitzats a practicants i no practicants, s'afirma que aquestes qualitats estan més desenvolupades dins els jugadors de bridge. Es tracta, doncs, del joc de naips més científic de tots

els que es coneixen en la societat de l'oci.

Per això no és estrany que el Departament de Dret de l'esmentada Universitat hagi decidit ofertar com a crèdit de lliure elecció l'assignatura "Iniciació al Bridge", seguint la línia de molts altres estats. Podem fer esment de cultures tan diferents com les de Polònia, els països escandinaus (on té caràcter d'assignatura, fins i tot, a les escoles secundàries), Holanda, França o Itàlia.

Què passaria si engeguéssim un pla d'ensenyament del guinyot adreçat als alumnes del primer cicle d'Ensenyament Secundari Obligatori?

De ben segur escombraríem les teranyines mentals dels nostres alumnes i afaiçonaríem llur intel·ligència més agradablement que amb les equacions o els radicals. I és que el guinyot té quasi totes les qualitats del bridge, a més a més, és joc de psicologia.

Amb els gests, l'esguard, la manera de mantenir els naips n'hi ha gent que sap quan té u l'as o quan té les quaranta pelades. Recordo, de la meua infantesa, un familiar ja llunyà que quan tenia, el que se'n diu un bon joc, se li estarrufaven les espesses celles, com si de cop i

descuït volgueren enlairar-se, no podia pas evitar-ho. No cal dir que açò no els passava desapercebut ni al company i als adversaris.

Com que n'és un joc força arrelat a l'entorn de l'alumne, fàcilment podria rebre recolzament i ajut al si de la família.

La mancança de professorat adient tampoc seria un greu entrebanc, d'avis desfeïnats, perquè ja gaudeixen d'una merecudada jubilació, se'n trobarien a dojo. Ens farien, de franc, mestriables demostracions i, a més a més, els professors dels claustres es reciclarien a poc a poc.

Creuen que tot açò és una utopia? Doncs, jo també, però, malgrat la meua curta fantasia, la vida està fàcida d'utopies i quimeres. Un conegut refrany

popular diu: "De més verdes en maduren...". Deixen que pedagocs i psicòlegs se n'ocupin del tema i, si és que tenen la sensibilitat de captar l'idea i empapar-se-la, ja en parlarem dintre d'uns anys.

Correm un risc, que la idea els resultara plaent als americans, llavors no trigarien gaire a exportar-nos el joc com un producte genuí USA, això sí, recolzat per algun garrut informe científic de nom anglès i amb el nom canviat (l'anomenarien ginyooting?). Les cartes valc rien més doblers i no serien de la fàbrica d'Heraclio Fournier de Vitòria.

Alerta! Quan sentim cantar "les forty" és que ja hi és.

Recordin que quan quelcom els convé ho fan.

B. Barberà (Tardor 1995)

NACIÓ VALENCIANA O CATALANA?

En les següents línies m'agradaria parlar del que s'entén per nació o estat.

Podríem definir nació com una comunitat de gent que viu en un espai geogràfic homogeni i que comparteixen llengua, cultura i tradicions.

Aquesta definició no es pot agafar de manera estricta, ja que tant les tradicions, com la llengua o cultura de qualsevol nació, varien en pocs km. de distància. Així, en un poble, pot haver-hi un ball o festa típica que no es practique igual al poble del costat; o com la llengua, que normalment va-

rien d'un poble a l'altre.

Per tot açò i altres raons, podem dir que és una definició no ben delimitada.

L'estat pot estar format per una o diferents nacions, on hi ha una superioritat política d'una nació sobre la resta. Tot estat és independent políticament, cosa que no passa en la gran majoria de nacions. Aquesta definició és més concreta o podem parlar d'estats, com per exemple el francès, l'espanyol..., aquest estaria format per la nació gallega, basca, catalana, castellana...

Quan arribem a aquest punt

ens podem qüestionar què som els valencians, és a dir, som nació catalana junt a Catalunya i les Illes Balears o som nació valenciana limitant-nos a la Comunitat Valenciana. Si agafem la segona postura podem qüestionar-nos si tenim alguna cosa a veure amb un d'Alacant que no amb un de Tortosa (llengua, història...). Amb açò no vull dir que la primera opció siga la "correcta", més que res, perquè no crec que hi haja una més o menys "correcta". Potser degut al que he apuntat abans sobre l'ambigüitat de la

definició de nació i per tant siga difícil la delimitació territorial.

Quan arribo al final i no trobo cap solució, possiblement sols intento aclarir les meues idees i que la gent intente pensar sobre un tema sense estar condicionat per coses secundàries com uns equips de futbol, o pel fet d'haver nascut en la Comunitat Valenciana són de la nació valenciana, cosa que molts dirien que són de la nació castellonera.

Joan Garcés